

1

Kůň tušil potíže mnohem dřív, než se vůbec někdo z lidí probudil. Díval se do tmy, kde se na nepříliš frekventované cestě ve 3:35 ráno objevily dva zvětšující se kužely světla.

Storm Warning přešlapoval ve stáji. Bolely ho svaly, ale ne nijak nepříjemně. V uších mu ještě pořád zněl jástot lidí, kteří ho povzbuzovali a byli svědky jeho vítězství pár hodin nazpět. Utíkal, co mu síly stačily, a ačkoli měl strach, že mu pukne srdce (které měl dvakrát větší, než je u koní běžné), udělal by to bez rozmýšlení zas, kdyby mohl. Pokud totiž vůbec existovalo něco, co ho bavilo víc, než vznášet se vysoko přes překážky, jako by měl křídla, pak to byl trysk. Storm prostě zbožňoval, když běžel s větrem o závod.

Netrpělivě strčil do vrat u stání. Za pár hodin začnou ptáci vítat jitra a sluneční paprsky ozáří starobylé stromy, které daly jezdeckému středisku White Oaks jeho jméno. Krátce poté se s řinčícími kbelíky objeví stájová manažerka Morag, kterou sice zrovna nemiloval, ale toleroval ji, a za ní se začnou z bytu nad kanceláří trousit rozcuchané, rozespalé ošetřovatelky.

To však nebyl důvod, proč byl Storm nervózní. Nemohl se dočkat okamžiku, až na rosou zkropených lukách spatří dívku, kterou zbožňoval, v doprovodu staré ženy, z níž cítil exotická místa a jejíž ruce uzdravovaly. Když za ním ráno Casey s paní Smithovou dorazily do stáje, Stormův svět dostal řád.

Dnes měl však divný pocit. Nepříjemný pocit. Jakmile vůz dojel na úroveň ohrazení White Oaks, zpomalil téměř do kroku a zhasl světla. Jako panter se pak plížil uličkou k Peach Tree Cottage, kde zastavil. Zevnitř se vynořily tři tmavé postavy.

V malém podkrovním pokojíčku Peach Tree Cottage v anglickém hrabství Kent se Casey Blueové zdál sen. Na rtech jí hrál úsměv. Právě vztahovala ruce k vítězné trofeji z Badminton Horse Trials – nádhernému sousoší tří stříbrných koní na černo-červeném podstavci. Všude kolem jásalí lidé a tleskali jí.

„Toto je pro Casey Blueovou obrovský úspěch,“ rozplýval se hlasatel. „Jde o vůbec nejmladší vítězku jedné z nejobtížnějších soutěží military na světě.“

To, že chudé holky z betonových věžáků londýnského East Endu, k tomu na koních za dolar, které zachránily před jatkami, by na Badmintonském klání neměly předstihnout světovou špičku, sice nezmínil, nicméně si to podle Casey v duchu stejně myslel. Jak by taky ne. Ale v závěrečné disciplíně, v parkuru, se nemožné stalo skutekem, protože Storm, jakkoli mohl být unavený z obtížného cross-country, si pod jejím vedením počínal skvěle a měl stále dost sil.

Casey se ve spánku usmívala od ucha k uchu, až ji bolely tváře. Ale v okamžiku, kdy se její prsty dotkly trofeje, jí ji někdo vytrhl. Obklopil ji hrozen pořadatelů.

„Došlo k omylu,“ řekl jeden. „Nezvítězila jste. Nemáte na titul šampiona z Badmintonu nárok.“

„O čem to mluvíte? Proč ne?“

„Váš otec je lupič. Obyčejný zloděj.“

„To není!“ málem vykřikla Casey. „To neříkejte. Jednou, už je to dávno, sice udělal chybu, ale za to už zaplatil. Šel do vězení a odseděl si svůj trest. Copak vy jste nikdy neudělali chybu? Navíc, co to má s tím vším společného? O mého tátu přece nejde. Jde o mě a o Storma. To *my* absolvovali drezuru a prošli přes cross-country. *My* jsme získávali body a posouvali se na výsledkové tabuli. Je to *naš* život. A na tom snad záleží, ne?“

Jenže organizátoři už byli na odchodu a trofej si nesli s sebou. Obecenstvo se mezitím skoro rozešlo. A ti, co ještě zbyli, se po ní vyčítavě koukali.

„*My* ale opravdu vyhráli,“ bránila se Casey a po tváři jí stékaly slzy. „Vyhráli jsme, vždyť jste to viděli.“

Ozvalo se pádné zabušení na dveře, které jí dokonale probralo. Ležela nehybně na posteli a snažila se oddělit noční můru od skutečnosti. Vyhráli se Stormem Badminton, nebo ne? Ano, vyhráli. Šla spát až o půlnoci, po společné oslavě. A trofej stála dole na kuchyňském stole mezi skleničkami se šampaňským.

Sesunula se na polštář a s úlevou se usmála. Teď už před sebou měla jen samé příjemné věci. První na seznamu byla soutěž military v Americe: Kentucky Three-Day Event. Díky svému vítězství v Badmintonu byla automatic-

ky pozvaná i tam. Bylo to pro ni jako třešnička na dortu. Nejlepší den Caseyina života.

Kdosi znovu zabušil na dveře. Na schodišti se ozvaly kroky a rozsvítila se světla. Casey se přesto ani nehнула. Venku byla tma jako v ranci a podle budíku bylo teprve 3:46 ráno. V tuhle hodinu nesnášela vstávání, i když měla jet na závody.

Navíc tu přece byla spousta jiných, kteří mohli jít otevřít. Její otec byl ranní ptáče a stejně tak i Peter, Stormův kovář a její... přítel. Bude si na to slovo ještě muset zvyknout. Od včerejška spolu chodili. A taky tu byla Angelica Smithová, její třiašedesátiletá trenérka, která často nemohla usnout, a tak byla v noci vzhůru a popíjela čínský čaj.

Hlasy dole v kuchyni nabíraly na intenzitě. Zaskřípalo schodiště. Za dveřmi se ozval Peter: „Case, jsi vzhůru?“

Posadila se a odhrnula si tmavé vlasy z obličeje. „Jak bych asi mohla spát?“

Když otevřel, vllilo se za ním do místnosti světlo. Měl rozepnutou košili, pod kterou bylo vidět svalnaté břicho i plochý podbříšek mizející v džínách. Navzdory té nekřesťanské hodině se jí žaludek sevřel touhou.

Začervenala se, když si vzpomněla na události předchozího večera. Políbil ji. A řekl jí, že ji má rád. Teď ale moc zamilovaně nevypadal. Spíš znepokojeně.

„Co se děje?“ zeptala se. „Zase ten farmář? Asi se vyžívá v tom, že nás bude děsit za úsvitu. Anebo snad Morag – stalo se něco ve stájích?“

„Casey, musíš se obléct a jít dolů. Je tu policie.“

„Policie?“ Casey byla najednou úplně vzhůru. „Co chtě-

jí? Je Storm v pořádku? Prosím tě, jen mi neříkej, že ho zas ukradli.“

„Ne, Case, jsou tu kvůli tvému tátovi. Myslím, že by sis radši měla pospíšet,“ řekl a byl pryč.

Casey v panice vyskočila z postele. Když si oblékala džíny, ruce se jí třásly. Svetr na sebe hodila naruby. Hlavou jí vířily stovky myšlenek.

Bylo jí čtrnáct, když Rolanda Bluea zatkli a obvinili z vloupání a ublížení na zdraví. Ještě horší však bylo to, že byl asi tím posledním člověkem na světě, do kterého by to řekla. Svého tátu znala jen jako hodného, legračního a milujícího člověka. U soudu se za něho zaručili přátelé i bývalí zaměstnavatelé s tím, že je upřímný a loajální.

Jenže mu chyběla sebedůvěra a lehko se nechal ovlivnit. To, co na něm milovala nejvíc, jeho víra v lidskou dobrotu, byla často bezmezná a chyběla jí soudnost.

Pár let předtím se dal dohromady se špatnou partou. Přesvědčili ho, že multimilionáři na pár stovkách nesejde. A tak souhlasil, že s nimi do loupeže půjde. Nešťastnou shodnou okolností milionáře zrovna omráčil svou světlou (muž se vzbudil a snažil se ho ubít pohrabáčem), když přijela policie. Ostatním se v nastalém zmatku podařilo utéct.

Roland odmítl ostatní udat, a tak si kalich hořkosti musel vypít sám. Proto tedy onen osmiměsíční trest ve vězení.

Od té chvíle byl však čistý. Zaučil se jako krejčí a ta práce se stala jeho vášní. Byl tak nadaný, že dokonce Casey ušil cylinder a frak na drezuru v Badmintonu. Frak byl

na ramenou a u manžet vyšívaný motivem růží – v upomínku na její matku, která zemřela, když jí byly dva roky. Růže byla její nejoblíbenější květina. Casey otce zbožňovala, i když nebyl dokonalý, a byla na něho ohromně pyšná.

A teď tohle.

Seběhla ze schodů a vrátila se do kuchyně. To, co dole spatřila, jí v prvním okamžiku připadalo jako živý obraz.

Paní Smithová ve starém hedvábném županu se opírala o kamna a ve tváři se jí zračila nelíčená zlost. To bylo ze všeho nejhorší, protože klid paní Smithové dokázalo narušit jen máloco. Peter stál vedle ní. Vyrazil kupředu, ale paní Smithová polohlasem cosi špitla a on se uprostřed pohybu zastavil.

Čelem ke Casey, za stolem, na němž pořád ještě stála její trofej, se tyčil velký muž s modročernými vlasy a podřobaným obličejem. Třebaže se ani nepohnul, působil zlověstně. Přejel jí očima, jako by nebyla o nic důležitější než kus nábytku, a zaměřil se na jejího otce, který na sobě stále ještě měl zmačkané šaty z předešlého dne.

Roland Blue měl vedle sebe další dva policisty – jeden byl černoš atletické postavy, druhý malý, zavalitý, asi padesátiletý muž s rozčuchanými vlasy a očima, které svou barvou připomínaly kávovou sedlinu. Působil dojem muže trpícího nedostatkem spánku a přebytkem kofeinu a jídla z bufetu, jeho pohled však prozrazoval pronikavou inteligenci.

„Detektiv inspektor Lenny McLeod,“ řekl s napřaženou rukou a zamířil k ní. „Toto jsou mí kolegové, konstábl Dex Higgins,“ ukázal na černocho, „a detektiv superinten-

dant Bill Grady. A vy musíte být Casey. Omlouvám se za vyrušení, ale nemohlo to počkat.“

Casey jeho napřaženou ruku ignorovala. Instinktivně se chtěla rozběhnout k otci, ale cosi v postoji těch policistů jí v tom zabránilo. „Co se děje?“ chtěla vědět. „Co nemohlo počkat? Nechte mého otce na pokoji. Neudělal nic špatného.“

„To rozhodne soud,“ vyštěkl Grady. „Máme tuny důkazů, že je tomu naopak.“

Roland Blue se krátce zasmál. „To je lež. Důkazů čeho? Že jsem byl řádně zaměstnaný v krejčovství a žil spořádaný život? Co na mě máte? Vyplivl jsem snad někde na Hackney High Street žvýkačku?“

Higgins se zamračil. „Je to trochu závažnější.“

„Tak snad pokuta za parkování? O to jde? Podívejte se, jestli si na mě chcete opatřit reference, promluvte si s mým šéfem, Ravi Singhem. Řekne vám...“

„To už jsme udělali,“ přerušil ho Grady a nacpal se na kuchyňskou židli. „Můžete nám říct, kde jste byl mezi půlnocí a čtvrt na dvě ráno 27. dubna?“

Casey polil studený pot a zamrazilo ji.

„Byl jsem doma v Hackney, v čísle 414, Redwing Tower. Zeptejte se Raviho. Dvě noci jsme spolu probděli a dodělávali sako pro Casey. Můžete si ho prohlédnout, jestli chcete.“

„Pan Singh potvrdil, že s vámi byl dvacátého šestého,“ pokračoval McLeod. „Avšak řekl nám, že krátce před půlnocí z vašeho bytu odešel, protože byl příliš unavený. Sám jste ho posílal, ať se jde domů vyspat.“

„Tenhle rozhovor nebude pokračovat bez přítomnosti

právnicka, pánové,“ přerušila je paní Smithová. „Už jste toho řekli dost. Dopouštíte se obrovské chyby a radím vám, abyste odešli, než způsobíte ještě větší škody.“

Roland se usmál. „Díky, paní Smithová, ale já nemám co skrývat.“ Obrátil se k detektivům. „No a i kdyby? Chcete mě zavřít, protože jsem měl starost o přítele?“

„Mnohem více nás zajímá přepadení skladu, ke kterému došlo ve zmíněném čase, když jste byl sám,“ usadil ho Grady. „Přepadení, při kterém byl zastřelen člen ostrahy. Včera zemřel. Tudíž tu jde o vyšetřování vraždy.“

Roland zbledl.

Casey s výkřikem vyrazila k němu, ale Higgins ji chytil.

„Nechte ji být,“ ozval se výhružně Peter.

Grady se do něj hned pustil. „Ještě krok, chlapečku, a pošlu tě do chládku, ani nebudeš vědět jak. Takže zůstaň, kde jsi, a zmlkni.“

Paní Smithová se na něho opovržlivě podívala. „Máme právo zavolat si právníka, detektive superintendante, *a rovněž* máme právo, abyste se k nám chovali s úctou.“

Grady se namáhavě zvedl ze židle a hodil na stůl papír. „Klidně si zavolejte, koho chcete, madam. Teď má ovšem přednost náš zatykač. A pokud jde o úctu... tu si schovávejte pro ty, kteří si ji zaslouží. Dexi, přečti panu Blueovi jeho práva.“

McLeod varoval Casey pohledem a nasměroval ji směrem k Petrovi.

Konstábl Higgins začal monotónně odříkávat: „Rolande Blue, zatykám vás pro podezření z vraždy. Máte právo nevypovídat. Cokoli řeknete, může být použito proti vám před soudem...“